

hvorvidt og med hvor stort et Procenttal en anden Taler her i Tinget har talt overflødige eller for mange Ord. Det vil for Resten ogsaa meget vel kunne tænkes, at ligesom man nu beklager sig over og taler i høje Toner om det spildte Arbejde, jeg har udført ved at gaa nærmere ind paa dette Lovforslag og kritisere det, havde det, hvis en saadan Kritik ikke var fremkommen, heddet fra de Herrers Side: Vi have fremlagt et Lovforslag, mod hvilket der fra Regeringens Side ikke blev og ikke kunde fremsættes et eneste Ankepunkt, ikke en eneste begrundet Indvending blev der rejst fra Regeringens Side, nej, man indrømmede altsaa stiltiende, at Lovforslaget var fortrinligt, at det var uangribeligt, men man vilde kun ikke indlade sig paa selve Sagen. — Særlig ubehagelig berørt syntes den ærede Ordfører at være ved, at jeg henviste til Kjøbenhavns Kommunes Forhold over for de trængende uden for Fattigvæsenet, altsaa over for de trængende, som der ved dette Lovforslag er Tale om at komme til Hjælp. Det ser jo ret ejendommeligt ud, at naar en Række Forslagsstillere, hvoraf Hovedparten er indflydelsesrige Medlemmer af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, Aar efter Aar komme her til Rigsdagen og sige: det er aldeles nødvendigt, at Statskassen kommer os til Hjælp med Pengemidler, at man saa aldrig har set fra de Herrers Side noget Skridt inden for Kommunalbestyrelsen til at faa Kommunen til at opfylde sin Opgave her og tage denne Sag op. Jeg erindrede den ærede Ordfører om, at heldigvis mange Kommuner rundt omkring i Landet, største Parten af Landkommunerne, og ogsaa mange Købstadkommuner, have taget denne Sag op, have sagt: Ja, her er noget for Samfundet, her er noget for os at gøre, at hjælpe dem, som gennem Vinteren, ved Vinterens Arbejdsløshed ere komne i Trang, vi tage Sagen op, og vi gaa til Handling. Men naar man nævner Kjøbenhavns Kommune, hører man stadig fra Forslagsstillerne: „Hus forbi! Det er ikke her, vi give noget, nej, Statskassen skal lukke op.“ Den ærede Ordfører lod mig vide, at ogsaa mine Udtalelser om Kjøbenhavns Kommunes Stilling til denne Sag kun vare Ord og atter Ord og kun Forsøg paa at skubbe Sagen fra os. Men den Forklaring, Ordføreren gav af Kommunens Forhold over for de trængende, var imidlertid langt fra overbevisende, den var rettere sagt meget tynd. Den ærede Ordfører tog først fat paa Hundeskatten og forklarede, hvorledes det kunde være

behageligt for Kjøbenhavns Kommune, om den kunde anvende Hundeskattens Beløb til Understøttelse under samme Form som de fri Fattigkasser i de øvrige Kommuner, men det havde man ikke Raad til, Hundeskatten var 120,000 Kr., og dette Beløb skulde man bruge til andre Ting. Men hvad nu Hundeskatten angaar, saa vedrører det, at i Landkommunerne Hundeskattens Beløb indgaar i Fattigkasserne, jo slet ikke den Sag, at Sogneraadene Landet over bevilge som Tilskud, som Bidrag til trængende lige op til en Sum af 80 Øre pr. Indbygger i Kommunen. Det kommer jo slet ikke det Spørgsmaal ved, at de ved Siden af have en lille Indtægt af Hundeskatten. Og hvad alle Købstadkommunerne angaar, have de jo lige saa lidt Indtægten af Hundeskatten til Hjælp til det Brug som Kjøbenhavns Kommune. Saavel i Kjøbenhavns Kommune som i alle andre Købstadkommuner indgaar Hundeskatten i Kommunens Kasse og tilfalder aldeles ikke de fattiges Kasser. Det var den ene Grund, det ærede Medlem gav for, at Kjøbenhavns Kommune ganske har skubbet denne Sag fra sig, og at Forslagsstillerne der, hvor de ellers høre hjemme, slet ikke have rørt sig i denne Sag; det var Grunden, at Hundeskatten kunde det være behageligt at bruge, men den havde man ikke Raad til at anvende til de trængende. Den anden Grund var det stadig og sidst forekommende, at Kjøbenhavns Kommune har saa daarligt Raad. Nu vil jeg dog erindre om, at det er en 7—8 Aar, at dette Lovforslag om den ekstraordinære Arbejdsløshed og Bidrag til Understøttelseskasser for arbejdsløse har foreligget. Det er kommet igen Aar for Aar, og altsaa have de ærede Forslagsstillere Aar for Aar haft samme Grund til at overveje: Ja, men vor egen Kommunes Stilling! Nu betvivler jeg dog, at Kjøbenhavns finansielle Forhold have været saa elendige, at i hele den Aarrække har Kjøbenhavns Kommune slet ikke turdet tænke paa at gaa samme Vej som de andre Kommuner, støtte de trængende, ene og alene paa Grund af finansielle Omstændigheder. Vil man tænke over, hvad Kjøbenhavns Kommune dog i øvrigt i den Aarrække af 7—8 Aar, hvori dette Forslag har foreligget, har haft Raad til at udføre, og hvilke Bevillinger man i det Tidsrum har haft Raad til at give, bliver det endnu mindre forklarligt eller ret uforklarligt, at netop paa dette ene Punkt der har man slet ikke haft Raad til noget. Selv om det ærede Medlem for Horsens højtideligt deltog i denne be-